

13. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν

αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐ ποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
ἦδ' ὅ νοστήσεις ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους· 340

ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὄφρα πεποίθης.
Φόρκυρος μὲν ὄδ' ἐστὶ λιμὴν, ἀλίιοιο γέροντος, 345

ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδές,
ἱρὸν νυμφάων αἰ νηϊάδες καλέονται·

τοῦτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφές, ἔνθα σὺ πολλὰς
ἔρδεσκες νύμφησι τεληέσσας ἑκατόμβας· 350

τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλην.”

ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα, εἶσατο δὲ χθών·
γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
χαίρων ἦ γαίῃ, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.

αὐτίκα δὲ νύμφης ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχών· 355

“ νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διός, οὐ ποτ' ἐγὼ γε
ὄψεσθ' ὑμῶν ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσι
χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τὸ πάρος περ,
αἶ κεν ἔᾱ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
αὐτόν τε ζώειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξει.” 360

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
“ θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων·

ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῶ ἄντρου θεσπεσίιο
θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη·
αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.” 365

ὣς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἠεροειδές,
μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς